

TUVA
JAGELL

EMRIK
ÖHLANDER

LOUISE
NYVALL

ALEXANDER
GUSTAVSSON

WILMA
HOLMÉN

VILGOT
OSTWALD VESTERLUND

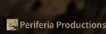
pojkar

EN FILM AV ALEXANDRA-THERESE KEINING

OM DU ÄR BLIND FÖR DET SOM ÄR ANNORLUNDA SÅ ÄR DEN HÄR BERÄTTELSEN INTE FÖR DIG.
MEN OM DINA ÖGON ÄR ÖPPNA SÅ SKA DU SE.

EN FILM AV ALEXANDRA-THERESE KEINING. BASERAD PÅ KOMIKEN POJKARNA AV JESSICA SCHEFFAUER. TUVA JAGELL, EMRIK ÖHLANDER, LOUISE NYVALL, ALEXANDER GUSTAVSSON, WILMA HOLMÉN, VILGOT OSTWALD, VESTERLUND, HANOUS BERG, ADAM DAHLGREN, FILIP VESTER, PHILIP ODELL, ALEXANDRA-THERESE KEINING.
PRODUKTER: HELENA WIRENHEID & OLLE WIRENHEID. EXECUTIV PRODUENT: CHRISTER NILSSON. CASTING: MAGGIE WIDSTRAND. FOTOGRAF: RAGNAR JÖRNING. REDIGERING: KANCA MAKINEN. GÄSTSTIM: SARA PERTTINÄN. MÅN: JESSICA SMITTHSSON. FLIS: SOPHIA ERSSON. KLIPPNING: PAULI LINDSTRÖM. LÅNDESKAP: PETRI KOSKINEN.
PRODUCERAD AV GÖTAFILM I SAMPRODUKTION MED PERIFERIA PRODUCTIONS / MARKKU FLINK, FILM VÄST / JESSICA ASK OCH SVERIGES TELEVISION / HANNE PALTIQVIST. MED STÖD AV SVEHNSKA FILMINSTITUTET / FILMKONSULENTTERNA LINUS TORELL OCH BAKER KARIN, FINLANDS FILMSTIFTELSE / HANNU TUOVANEN OCH NORDISK FILM & TV FOND / PETRI KEHPPINEN I SAMARBETE MED YLE / JOHANN FORNÄS

WWW.FOLKETSBJO.SE

pojkar

EN FILM AV ALEXANDRA-THERESE KEINING

**"Om du är blind för det som är annorlunda
så är den här berättelsen inte för dig.
Men om dina ögon är öppna så ska du se."**

(Ur romanen *Pojkarna* av Jessica Schiefauer)

När bästisarna Kim, Momo och Bella dricker saften från en märklig blomma, händer något magiskt. De förvandlas till killar och börjar utforska världen och sig själva. Kim reagerar starkast på förvandlingen. För första gången känner hon sig hemma i sin egen kropp. Hon dras till den farlige Tony och det befriande äventyret övergår i en mörkare saga.

Filmen *Pojkarna* bygger på Jessica Schiefauers omtyckta och Augustprisbelönade ungdomsroman. I centrum står tre fjortonåriga tjejer som behandlas omilt av omgivningen och bygger en egen, magisk värld i ett växthus. Med sprakande fantasi skildrar filmen uppväxt, förvandling, vänskap och kärlek, och ställer frågan om kön kanske är något vi skapar, inte föds till.

Regissören och manusförfattaren Alexandra-Therese Keining, vars senaste långfilm var *Kyss mig*, har skapat ett suggestivt bildspråk tillsammans med fotografen

Ragna Jorming. Två av Fever Rays låtar är centrala i filmen och som en brygga mellan dem har Sophia Ersson komponerat ett stämningsfullt ljudspår med retrokänsla.

Filmen hade världspremiär under sin internationella titel *Girls Lost* vid filmfestivalen i Toronto i september 2015. Sedan dess har den bland annat visats på filmfestivalerna i Rom och Chicago och fått ett entusiastiskt mottagande av publik och kritiker.

Pojkarna är en färgstark och tankeväckande filmupplevelse som rör sig fritt mellan olika genrer: uppväxtskildring, drama, fantasy, thriller. Den riktar sig främst till unga (åldergräns 11 år) men kan ses med behållning även av äldre.

OM REGISSÖREN

Alexandra-Therese Keining är född 1976 och långfilmsdebuterade 2003 med *Hot Dog*. År 2011 kom hennes andra långfilm, *Kyss mig*, som blev en internationell framgång och gav Liv Mjönes en Guldbaggenominering i kategorin Bästa kvinnliga biroll. Alexandra-Therese Keining är också författare och publicerade 2014 ungdomsromanen *14*.

RÖSTER OM FILMEN

"Boasting brilliant performances from its young stars, *Girls Lost* is that all-too-rare item: something new under the sun."

– Steve Gravestock, Toronto International Film Festival

"Alexandra-Therese Keining's movie is fitfully complex in its depiction of fluid sexual identity."

– Variety

"Rife with tender meditations on trans identity, sexuality, and gender performativity, *Girls Lost* is a smart teenage coming-of-age unlike any before it."

– Interview Magazine

"How refreshing to see a body-swap situation played not for laughs but as an intimate consideration of gender fluidity that brings the hope of liberating self-knowledge... Captivating..."

– Hollywood Reporter

"Keining is incredibly strong with her overall visual presentation (aided by gorgeous lensing from Ragna Jorming). There isn't a scene nor setting Keining can't handle."

– Way Too Indie

"Writer-director Alexandra Therese-Keining's sophomore film *Girls Lost* is a smart and sensitive exploration of gender, gender performance, identity, femininity, and masculinity. It's also one of the best films screening at the Toronto International Film Festival this year."

– The Seventh Row

"There is a lot of love on the screen in this modern fairy tale, and all of it is love in its purest form. It seldom is physically manifested in much more than a kiss, but it reminds us that even a touch can have great meaning and tenderness at an age where even a touch is so heart-poundingly scary."

– The Matinee

"It's the best 'same person, different sex' casting of all time after Tilda Swinton and Tilda Swinton in *Orlando*."

– The Film Experience

Pojkarna (*Girls Lost*) har även uppmärksammats i ytterligare internationell media och press, som publicerat artiklar och intervjuer med filmens regissör Alexandra-Therese Keining: BBC News (intervju med Keining tillsammans med skådespelerskan Julianne Moore och *The Danish Girl*-regissören Tom Hooper), Screen International, YAGG, Indiewire, New York Times, Toronto Star, CineEuropa, Toronto Film Channel, Out Magazine, Afterellen.com med flera.

NÅGRA FRÅGOR TILL FILMENS REGISSÖR OCH MANUSFÖRFATTARE, ALEXANDRA-THERESE KEINING

Berätta om hur allt började! Hur och när uppstod idén till filmen *Pojkarna*?

Efter min förra film *Kyss Mig* fick jag mest erbjudanden om att regissera romantiska komedier. Som regissör vill jag aldrig bli för bekväm; jag söker efter frågeställningar som intresserar och utmanar mig.

Producenten Christer Nilson från GötaFilm ringde och frågade om jag ville ta en titt på deras nästa filmprojekt, vilket var *Pojkarna*. Det skavde en hel del i mig när jag läste Jessica Schiefauers text. I *Pojkarna* har hon skapat ett alldeles unikt och eget universum och det hade stark dragningskraft på mig. Det fanns också en kollektiv styrka i de här kvinnliga karaktärerna som påminde mig om superhjältar.

Hur gjorde du när du förvandlade boken till ett filmmanus?

Pojkarna skrevs aldrig med syftet att ge läsaren klara svar och lösningar på de frågor som ställs. När jag började bearbeta boken till film ville jag behålla samma avsaknad av moraliska pekpinor och försiktighet. Jag ville också behålla balansen mellan brutal verklighet och magisk saga.

Kärlek och svek är för mig den starkaste drivkraften i berättelsen, både i systerskapet mellan Momo, Bella och Kim och i Kims eget uppvaknande. Det fick mycket utrymme i filmen, liksom relationen mellan Kim och Momo som är en viktig pusselbit.

Jag inspirerades mycket av Virginia Woolfs roman *Orlando* och Judith Butlers tankar om "gender performativity". Hon utgår från att kön är någonting man blir eller gör, inte ursprungligen är. Att kön definieras av omvärlden och till stor del bestäms av sociala koder och beteendesystem. Det gjorde att jag under manusbearbetningen fokuserade djupare på vissa scenarion som hade med det att göra.

Kim, Momo och Bella spelas av två skådespelare var: en kille och en tjej. Hur hittade du dem och hur arbetade ni tillsammans?

Rollbesättaren Maggie Widstrand gjorde ett fantastiskt jobb. Hennes team provfilmade hundratals 13–15 åringar i Göteborg med omnejd. Det blev mycket pusslande i konstellationer innan vi hittade alla. För att förstärka likheterna mellan de som spelade samma roll, letade jag efter små nyanser av gemensamma drag i ansiktsuttryck, kroppsspråk och ögon; manér som antingen redan fanns där eller som fick övas fram.

Ingen av ungdomarna hade skådespelat tidigare. Det blev en känslig och tålmodig process då de hade mycket text och många svåra scener. Jag var så imponerad av deras energi och nyfikenhet på varandra.

Filmen är väldigt visuell, med mycket färg, kontraster mellan ljus och mörker och häftiga tagningar. Hur arbetade du och fotografen Ragna Jorming med bildspråket?

Pojkarna är vår andra film tillsammans och jag ville jobba med helt andra kontraster i den här filmen än i *Kyss Mig*, som hade ett varmt och romantiskt skimmer över sig. Under den här filmen spelade vi nästan bara in under kvällar och nätter och vi komponerade

mycket runt mörker och skuggor för att få en suggestiv känsla. Vi arbetade också väldigt mycket med specialeffekter, men jag ville att de skulle vara så pass nyanserade och diskreta att du nästan missar dem om du blinkar.

Musiken tar stor plats i filmen. Scenerna med Fever Rays låtar är nästan som musikvideos. Berätta hur du tänkte kring filmmusiken.

Jag ville att musiken nästan skulle vara som en karaktär i filmen och fördjupa känslan av ett drömligt tillstånd. Kompositören Sophia Ersson byggde sitt score mellan Fever Rays två låtar och har fått en massa beröm internationellt för sin retrofeeling. Precis som med fotot finns det nästan en naivitet i känslan under filmens första 20 minuter, som sedan successivt landar i en mörkare ton ju längre ner i Kims katharsis vi kommer.

När tjejerna blir killar första gången, njuter de av en frihet de inte har upplevt tidigare. Tror du att det är lättare att vara kille än tjej i dagens Sverige? Två av tjejerna blir inte lika fascinerade av förvandlingen till killar. Tvärtom så stärks deras egen identitet som tjejer och de vägrar bli killar igen. Det här är inte en förenklad berättelse som handlar om fördelarna och nackdelarna om att vara tjej respektive kille. Men huvudpersonen Kim känner att hon äntligen hittar den identitet hon har längtat efter och drömt om. Tjejnarnas vänskap ställs på hårda prov när Kim inte kan slita sig från sin nya roll. Hen tror att man kan vara sig själv i killvärlden, vilket motbevisas när Tony kommer in i bilden och visar vilken fångenskap han lever i bakom sin heteronormativa yta.

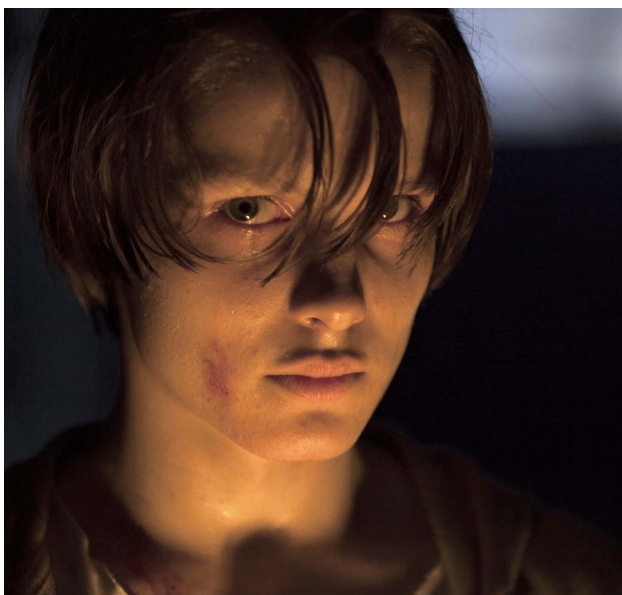
Redan innan förvandlingen har Kim känt att hon inte hör hemma i sin egen kropp. Vad vill du berätta om temat transsexualitet?

Det svåraste var att hitta en förståelig balans mellan identitet och genus i arbetet med filmen. I *Pojkarna* blir kön och identitet flytande och svårdefinierat; det är något som kan manipuleras och anpassa sig efter situationen.

Filmen gestaltar med hjälp av magin sökandet efter det ouppnåeliga, när hjärnan och kroppen tillhör olika kön. Jag ville inte ge en romantiserad bild av den verkligheten för det är en ångestfylld kamp som inte sällan landar i total desperation. Både unga och gamla transsexuella mailar mig och kommer fram efter visningarna och berättar att de för första gången verkligen kan identifiera sig i en transsexuell skildring på film.

***Pojkarna* har visats på filmfestivaler utomlands och fått fin kritik i internationella tidningar. Berätta om reaktionerna från publiken utanför Sverige.**

Intresset internationellt har varit jättestort; bara några timmar efter vår premiär vid filmfestivalen i Toronto fick vi förfrågningar om att göra en remake. Jag får ofta höra från publiken att de aldrig sett något liknande. Ungdomar verkar ha lättare än vuxna att acceptera premissen i filmen. Enstaka vuxna har en tendens att intellektualisera och vara lite mer lösningsfokuserade än vad filmen tillåter. I vissa länder blir man också upprörd, rentav förbannad, över absurditeten i möjligheten att kunna byta kön. Samtidigt så har vi träffat stora grupper av transsexuella ungdomar och vuxna som läst om filmen på sociala medier och totalt omfamnat filmen. Jag har personligen aldrig haft så långa och politiskt laddade frågestunder som efter visningarna av *Pojkarna*, vilket är fantastiskt tillfredställande.

OM BEGREPPET TRANSPERSON

Transperson är ett paraplybegrepp för personer som bryter mot samhällets normer för kön och könsidentitet. Gemensamt för transpersoner är att ens könsidentitet eller könsuttryck inte stämmer överens med det juridiska kön en tilldelades vid födseln och som bestämdes av hur ens kropp såg ut och tolkades då. Begreppet transpersoner inbegriper människor som inte är antingen kvinna eller man, personer som vill korrigera sin kropp och byta juridiskt kön, människor som använder kläder och andra attribut som brukar anses typiska för ett annat än ens eget kön, artister som överdriver könskodade attribut när de uppträder, och personer som inte vill, kan eller tycker att det är viktigt att definiera sig i fråga om kön. Transpersoner riskerar på liknande vis som homo- och bisexuella att utsättas för våld, hot, hatbrott och allmän diskriminering. Man vet ytterst lite om gruppens storlek, komplexitet, problematik och livssituation. Idag har ingen myndighet det övergripande ansvaret för att följa upp transpersoners folkhälsosituation. Unga transpersoner är speciellt utsatta, de känner sig annorlunda och kan få svårt med socialt umgänge och intima relationer. Unga transpersoner riskerar att råka ut för mobbning och saknar möjlighet till bekräftelse i undervisning och skolböcker. Kurator, skolpsykologer eller lärare har sällan utbildning på området. Idag sker ett aktivt arbete för transpersoners och unga transpersoners rättigheter främst från RFSL.

I ROLLERNA

Kim Tuva Jagell/Emrik Öhlander
Momo Louise Nyvall/Alexander Gustavsson
Bella Wilma Holmén/Vilgot Ostwald Vesterlund
Tony Mandus Berg
Höken Adam Dahlgren
Jesper Filip Vester
Gympaläraren Josefin Neldén
Sten Lars Väringer
Kims mamma Anette Nääs
Bellas pappa Olle Wirenhed
Kassabiträdet Simon Settergren
Tonys tjej Malin Eriksson

PRODUKTIONSUPPGIFTER

Manus och regi Alexandra-Therese Keining
efter Jessica Schiefauers Augustbelönade ungdomsroman
Producenter Helena Wirenhed
. Olle Wirenhed
Produktion ©GötaFilm
Foto Ragna Jorming
Klippning Malin Lindström
Kostym Sara Pertmann
Musik Sophia Ersson
Längd och format 106 minuter, digital
Distribution Folkets Bio